

РЕШЕНИЕ

№ 35

гр. Пловдив, 02.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седемнадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Георги В. Чамбов

Членове: Радка Д. Чолакова
Антония К. Роглева

при участието на секретаря Нели Б. Богданова
като разгледа докладваното от Антония К. Роглева Въззивно търговско дело
№ 20235001000647 по описа за 2023 година

С решение № 279/11.08.23 г. по т.д. № 1318/21 г. на Окръжен съд Стара Загора ЗАД „О.-З.“ АД ЕИК ***** е осъдено да заплати на Б. И. А. ЕГН *****, действащ лично и със съгласието на своя баща И. А. А., 10 500 лева - обезщетение за неимуществени вреди, изразяваща се в претърпени болки и страдания в резултат на претърпяното от него ПТП на 15.02.2020 г., ведно със законната лихва от 30.03.2020 г. до окончателното и изплащане, като е ОТХВЪРЛЕН КАТО НЕОСНОВАТЕЛЕН иска за сумата над 10 500 лв. до претендираните 30 000 лв., ведно със законната лихва от 30.03.2020 г. до окончателното и изплащане.

ЗАД „О.-З.“ АД е осъдено да заплати 420 лв. държавна такса, съобразно размера на уважената претенция, както и да заплати в полза на бюджета на съдебната власт 192,50 лв. за възнаграждения на вещи лица, платени от бюджета на съда.

Б. И. А. е осъден да заплати на ЗАД „О.З.“ АД разноски за адвокатско възнаграждение - 1482 лв. съразмерно отхвърлената част от иска, както и разноски за заплатени възнаграждения за експертизите - 487,50 лв. съразмерно отхвърлената част от иска.

Б. И. А. е осъден да заплати в полза на бюджета на съдебната власт сумата 357,50лв. - заплатени от бюджета на съда разноски за експертизи съобразно отхвърлената част на иска.

Въззивна жалба против горното решение е подадена от Б. И. А., който го обжалва в частта, с която е отхвърлен иска за обезщетение за неимуществени вреди за **разликата над 10 500 лв. до 30 000 лв.**, както и относно определения начален момент на присъдената законна лихва върху обезщетението – 30.03.20 г. вместо 18.02.20 г. Излагат се подробни доводи за неправилно прилагане на принципа на справедливост при определяне на размера на дължимото обезщетение, както и за неправилно приложение на нормата на чл. 51, ал.2 от ЗЗД. Иска се в обжалваната част решението да бъде отменено и вместо него се постанови друго, с което исковата претенция за неимуществени вреди бъде уважена за разликата над 10 500 лв. до претендираните 30 000 лв. ведно със законната лихва, считано от 18.02.2020 г. до окончателното изплащане. Претендира се присъждане на адвокатско възнаграждение с ДДС за оказана безплатна правна помощ в полза на процесуалния представител на жалбоподателката адв. М..

ЗАД „О.-З.“ АД оспорва въззивната жалба като неоснователна. Моли решението в обжалваната част да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Представена е писмена защита от процесуалния представител на страната. Претендира разноски по представен списък на разноските.

Пловдивски апелативен съд, като прецени събраните по делото доказателства във връзка с наведените от страните оплаквания и доводи, намира за установено следното:

Съдът е бил сезиран с искове по чл.432 от КЗ, предявени от Б. И. А., тогава непълнолетен, действащ със съгласието на своя баща И. А., против ЗАД „О.-З.“ АД за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди вследствие на ПТП, настъпило на 15.02.2020 г. на път *-***, при км. 53+600 м., виновно причинено от Т.Д.А. като водач на автобус марка и модел „М.С. *****“, собственост на „Ч.,Г. и с-ие“ ЕООД, с рег. №*****, застрахован при ответното застрахователно дружество по застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“.

Прието е, че в случая са налице условията за ангажиране застрахователната отговорност на ЗАД „О.-З.“ АД предвид наличието на валидно застрахователно правоотношение по застраховка „гражданска

отговорност на автомобилистите“ по отношение на увреждащия автомобил, както и на виновно и противоправно поведение на водача. Прието е за установено, че произшествието се дължи на виновно и противоправно поведение на Т.Д.А. като водач на автобус марка и модел „М.С. ****“, собственост на „Ч.Г. и с-ие“ ЕООД, с рег. №*****, който е нарушил изискванията на чл. 20, ал.2 от ЗДВП.

Горните обстоятелства не се оспорват от страните в настоящето въззивно производство.

За установяване на получените от ищеца **увреждания** от процесното ПТП по делото е представена медицинска документация /подробно описана в обжалваното решение/, като е прието и заключение на СМЕ. Като пряк и непосредствен резултат от ПТП ищецът е получил:

остеоенифизиолиза на дистална тибия (голям пищял) на левия долен крайник – увреждане, което трайно затруднява движението на крайника за срок по - дълъг от 30 дни; представлява счупване непосредствено над глезенната става, където големият пищял има плочка в детската възраст, от която расте костта; не е налице никаква дислокация, която да налага манипулация; характерно за детската възраст при неприключил костен растеж; .

контузия в областта на лява тазобедрена става и ляво бедро - мекотъканни увреди, които затрудняват движенията за срок около 10 дни.

Според заключението непосредствено след травмата болката е силна, глезенът е оточен, движенията в глезенната става са ограничени и болезнени, също болезнени и ограничени са движенията на пръстите на ходилото; след поставяне на гипсова имобилизация болката значително намалява със затихващ интензитет следващите 5-6 дни; обикновено болката е между 7 и 10 дни при подобни травматични увреждания, като се затруднява в значителна степен походката.

Проведено е консервативно лечение - гипсова имобилизация – ботуш, като съобразно детската възраст обикновената продължителност на тази имобилизация е между 35 и 40 дни, при рентгенологично проследяване за костно срастване, и с възстановителен период от около 2 месеца; след сваляне на гипсовата имобилизация в първите няколко дни също се търпят болки, тъй като мускули и сухожилия са били продължително време обездвижени, а и настъпва хипотрофия на мускулатурата. По време на гипсовата имобилизация са използвани подмишични патерици. Не е провеждана рехабилитация, като младата възраст на ищеца е благоприятен фактор за бързото и пълно възстановяване; при проведена рехабилитация възстановяването би било по-бързо.

На 23.02.23 г. вещото лице е осъществило личен преглед на ищеца, при който е установено, че левият долен крайник е с нормална

мускулатура, запазени движения от лява тазобедрена лява колянна и лява глезена става, липсват сетивни и циркулаторни смущения, нормална и самостоятелна походка без помощни средства; т.е. към датата на прегледа ищецът е напълно възстановен. Това обстоятелство се потвърждава от вещото лице и в устните му обяснения в открито съдебно заседание /три години по-късно/, като същото заявява, че ищецът е напълно възстановен, с пълен обем на движение в глезенна, колянна става, пръстите, липсват циркулаторни и неврологични усложнения, налице е пълен обем на движение в целия крайник

За установяване на уврежданията и претърпените болки и страдания по делото е разпитана и свидетелката А.Д.Ж. /във фактическо съжителство с бащата на ищеца И. А. А./. Според показанията ѝ ищецът бил с гипсиран ляв крак, изпитвал силни болки, страхувал се, искал да му леят куршум; придвижвал се патерица един месец и десет дни; свидетелката се грижила за пострадалия два месеца - баня, тоалет; суркал си леко крака и не можел да ходи както трябва, проблемът идвал от капачката на коляното; изпитвал срам да излиза и стоял в къщи; било го срам от момчета и момичета; три месеца изпитвал много силни болки и свидетелката му купувала от аптеката обезболяващи лекарства, кремове, гелове за мазане на крака, специална паста с цена 7-8 лв.; когато е студено времето, винаги имал болки; в момента тежка работа не можел да работи; страхувал се, плашел се, насън бълнувал „Мамо, идва колата“; имал белези на крака.

При така събраните писмени и гласни доказателства и експертиза първоинстанционният съд е приел, че в случая справедливият размер на обезщетението следва да бъде определен на 15 000 лв. Жалбоподателят счита този размер за изключително занижен, несъответстващ на действително претърпените болки и страдания от ищеца предвид неговата възраст, продължителността на лечението и възстановителния период, негативното отражение върху психиката на пострадалия, наличието на трайни последствия от травмите.

При определяне справедливия размер на обезщетението следва да се вземат предвид конкретния вид и характер на получените увреждания: остеоепифизиолиза на дистална тибия (голям пищял) на левия долен крайник и контузия в областта на лява тазобедрена става и ляво бедро. Била е необходима гипсова имобилизация на увредения крак за период от около 40 дни, през който период ищецът се е нуждал от чужда помощ и обслужване. Интензитетът на търпените болки е бил най-голям в първите дни след инцидента, като постепенно е намалявал до пълното възстановяване на ищеца в рамките на около два месеца. Бързото възстановяване на ищеца е свързано с младата му възраст, посочена от вещото лице като благоприятен фактор в тази насока – към момента на ПТП ищецът е на 15 години. Налице са

претърпени болки и към момента на сваляне на гипса предвид специфичните последици от имобилизацията, посочени от вещото лице. Не са налице усложнения и невъзстановени травми, като в тази връзка следва да се кредитира изцяло заключението на вещото лице по СМЕ. Пълното възстановяване на мускулатурата, пълният обем на движенията в глезенната, колянната става и на целия крайник, липсата на сетивни и циркулационни смущения, нормалната и самостоятелна походка са констатирани от вещото лице при осъществен личен преглед на ищеца. В тази връзка не могат да се приемат като достоверни показанията на разпитаната свидетелка в частта им относно наличието на трайни промени в походката /суркане на крака/, произтичащи от промени в колянната област. Налице са остатъчни оплаквания при студено време, за които говори свидетелката. Налице е и негативно отражение на случилото се върху психиката на пострадалия, който е преживял остра стресова реакция от случилото се, довела до негативни изживявания и промяна в психо - емоционалното му състояние; изпитвал е срам да излиза с връстниците си, както и страх от коли.

При определяне справедливия размер на обезщетението следва да бъде съобразени и икономическите условия в страната към момента на настъпване на ПТП - м. февруари 2020 г., показател за която са например: нивата на застрахователно покритие по застраховка "ГО" за неимуществени и имуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт - 10 420 000 лв. за всяко събитие, независимо от броя на пострадалите лица /чл. 492, т.1 от КЗ/ ; размер на средна работна заплата за този месец по данни на НСИ - 1317 лв.; общ доход средно на лице от домакинство – 1712 лв., общ разход средно на лице от домакинство - 1486 лв.

С оглед на така установената конкретика относно претърпените увреждания по вид, тежест, интензитет, период на възстановяване, липсата на трайни последици /освен остатъчните болки при студено време/, негативните психически преживявания, както и икономическата обстановка в страната към момента на настъпване на ПТП, въззивният съд намира, че справедливият размер на дължимото обезщетение правилно и обосновано е определен на 15 000 лв.

В обжалваното решение е прието за доказано възражението на застрахователя за наличие на **съпричиняване** на вредоносния резултат от страна на пострадалия, изразяващо се в това, че същият като водач на ППС с животинска тяга е нарушил разпоредбите на чл. 71 от ЗДвП / *всяко пътно превозно средство с животинска тяга трябва да има два бели или жълти светлоотразителя отпред, два червени светлоотразителя отзад, а при движение през нощта и при намалена видимост - отзад вляво светещо тяло, излъчващо бяла или жълта добре различима светлина. Светлоотразителите трябва да са разположени симетрично от двете страни на превозното*

средство/, както и на чл. 106 от ЗДвП / през тъмната част на денонощието водачите на пътни превозни средства с животинска тяга носят светлоотразителни жилетки/.

Тези нарушения, допуснати от страна на пострадалия, съпоставени с поведението на водача на увреждащото МПС, изразяващо се в неспазване на чл. 20, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП, са довели до извод, че приносът на пострадалия е много по-малък от този на водача на МПС, като същият е определен в размер на 30 %.

Допуснатото нарушение на чл. 71 от ЗДвП не се оспорва във въззивната жалба, но се оспорва изводът, че същото се намира в пряка причинна връзка с ПТП и настъпилите увреждания. Излагат се доводи, че в случая каруцата е била боядисана в жълт цвят, била е оборудвана със светлоотразителни елементи, които са я правели добре видима за всички участници в движението, включително и за водача на увреждащото МПС, който е имал възможност да я възприеме от разстояние от 110 м. При тези данни се поддържа тезата, че допуснатото нарушение на чл. 71 от ЗДвП не е в причинноследствена връзка с настъпването на процесното ПТП. Аналогични съображения се развиват и във връзка с нарушението по чл. 106 ЗДвП, във връзка с което се поддържат оплаквания и за това, че същото не е доказано по делото, като не са събрани доказателства по отношение на облеклото на пострадалото лице.

Споделят се като основателни оплакванията за необоснованост на извода за нарушение на чл. 106 от ЗДвП. При твърдяно действие/бездействие на пострадалия, което да е допринесло за настъпване на вредата, доказателствената тежест да установи съответното поведение на пострадалия, лежи върху страната, която го твърди, т.е. върху застрахователното дружество. Основателни са доводите, че по делото няма събрани каквито и да било доказателства по отношение облеклото, носено от пострадалия, към момента на катастрофата. Такива данни не се съдържат в показанията на разпитания като свидетел водач на увреждащия автомобил Т.А., нито в други приобщени по делото доказателства. При това положение твърдението, че пострадалият е бил без светлоотразителна жилетка е голословно и изцяло недоказано по делото.

Споделят се и доводите във въззивната жалба, че за да е налице съпричиняване, следва да е доказано, че конкретно поведение на пострадалия – действие или бездействие обективно се намира в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с настъпилния вредоносен резултат. Формалното нарушение на правила на ЗДвП не е достатъчно, за да се мотивира извод за съпричиняване, а е необходимо да се изследва конкретно наличието или

липсата на причинно-следствена връзка между допуснатото нарушение на чл. 71 от ЗДвП и настъпилия резултат. Подобно обсъждане не е направено от първоинстанционния съд, който се е позовал единствено на формулирани нарушения на посочените правила на ЗДвП.

За горната преценка е необходимо да се изследва конкретния механизъм на настъпване на ПТП, за установяването на който по делото е прието заключение на САТЕ и е разпитан като свидетел водача на автобус „М.С. *****“ Т.А..

Според тези показания вече било тъмно, около 7 часа вечерта; каруцата не се виждала изобщо, нямала светлоотразители, нито фенер; видял я в последния момент и тръгнал да я избегне колкото може, но насреща минавала кола, а след нея ТИР, при което закачил каруцата отстрани, а тя се завъртяла; каруцата се движела по пътното платно и когато се опитал да избегне удара, тя се завъртяла и се установила в края на пътното платно с коня; имало 60 - 70 см. банкет, имало възможност да кара плътно вдясно в банкета и нямало да се получи този удар; нямало мантиanela, не валяло, но било леко като мъгла - зимно време; него го видял на не повече от 15 метра; автобусът се движел с къси светлини, срещу него идвали превозни средства; имало бгъл при осветеност насреща и се получавала мъртва точка и не можело да се види каруцата; опитал се да избегне удара; каруцата се движела по средата на пътната лента; забелязал каруцата след подминаване на насрещно движещия се автомобил на 15 метра; в пътната лента, в която се движил настъпил удара за буса от дясната страна на калника, а за каруцата - задна лява част на каруцата; нямал проблеми със зрението; не можел да прецени разстоянието, това са стотни части от секундата, целта му била да избегне удар; опитал се да заобиколи каруцата, защото насреща идвал ТИР, но той бил далеч.

Според заключението на САТЕ на 15.02.20210 г., по път *-***, гр. Г. - гр. С., в посока от север на юг със скорост на движение около 68 км/ч се е движил автобус М.С. ***** с рег. №*****, управляван от Т.Д.А.. В същото време, в същата посока пред него се е движило ПС с животинска тяга - каруца, управлявана от ищеца Б. И. А.. Било е в тъмната част на денонощието. Имало е насрещно движещи се МПС. Водачът на автобуса е управлявал с включени къси светлини на фаровете. Участъкът от пътя е хоризонтален, прав и без неравности. Пътната настилка е била суха. В последния момент водачът Ахчиев е възприел движещата се пред него каруца, завъртял е кормилния кръг наляво с намерение да предотврати удар в нея, но на около 400,00 м северно от МЛ /мерната линия/ и на около 2,00 м източно от западната граница на платното за движение е настъпил удар между двете ПС. Първоначалният удар за автобуса е настъпил в предната дясна челна част, а за каруцата първоначалният удар е настъпил в задна лява

част. В резултат на удара каруцата се е завъртяла надясно около вертикалната си ос и се е установила с предните си състави, насочени на североизток така, както е описана в протокола за оглед и нанесена в мащабната скица, а водачът ѝ е изпаднал от нея на терена западно от западната пътна лента. След удара водачът на автобуса е предприел спиране и се е установил в покой в дясната част на платното за движение така, както е описан в протокола за оглед и нанесен в мащабната скица. Скоростта на автобус М.С. в момента на удара и непосредствено преди ПТП е била около 68 км/ч. Скоростта на каруцата в момента на удара и непосредствено преди ПТП е била около 7,5 км/ч.

В конкретната пътна обстановка, конкретната видимост за водача към движещата се пред него каруца със светлоотразителни елементи е около 110 м.

Опасната зона за спиране на автобус М.С. при скорост на движение 68 км/ч е около 57 м. Ако водачът на автобуса е предприел аварийно спиране, когато разстоянието между неговия автомобил и попътна движещата се каруца е не по-малко от около 49 м, не би настъпил удар между двете ППС. Същият е имал техническата възможност да предотврати ПТП, като предприеме аварийно спиране, тъй като дължината на конкретната видимост пред автомобила на къси светлини на фаровете е по-голяма от дължината на разстоянието, при което от техническа гледна точка няма да настъпи удар между автобуса с попътна движещата се пред него каруца.

Водачът на МПС не е предприел преднамерено мА.рата „Изпреварване“, а е възприел в последния момент движещата се попътна пред него каруца и за да предотврати удара с нея е предприел възможно най-безопасното отклонение вляво по посока на движението си така, че да не застраши с поведението си насрещно движещите ППС. Към този момент автобусът и попътна движещата се пред него каруца са били в непосредствена близост, но не може да се определи конкретно разстояние.

Вещото лице е мотивирало извод, че причините за възникване на ПТП са: от една страна, субективните действия на водача на автобус М., който не е възприел своевременно движещата се попътна пред него каруца и не е предприел намаляване на скоростта или спиране на МПС, когато е имал техническата възможност да я възприеме в конкретните условия на видимост; от друга, субективните действия на водача на ПС с животинска тяга, който не се е движил възможно най-вдясно по платното за движение.

ПТП е настъпило в тъмната част на денонощието, на неосветен участък от пътя. Водачът на автобус М. е управлявал с включени къси светлини на фаровете. Пътната настилка към момента на възникване на местопроизшествието е била суха.

Данните по материалите по делото са, че има процесната каруца има оранжеви светлоотразителни елементи на страничната каната и един светлоотразител в задната част на каруцата. Няма данни как са били разположени светлоотразителите. Няма данни и по отношение на това дали

пострадалият е имал светлоотразителна жилетка към момента на възникване на ПТП.

Като доказателство по делото е приобщен и протокол за оглед на веществени доказателства от 30.10.20 г. /цитиран и от вещото лице по САТЕ/, според който са констатирани:

един брой дъска, жълта на цвят, с размери 2/0.30 м с три броя светлоотразители, поставени на нея с широчина 0.10 м всеки;

един брой дъска, жълта на цвят с размери 0.60/0.30 м с поставен светлоотразител на нея с широчина 0.10 м.

Вещото лице е цитирало и констатации от протокол за оглед на веществени доказателства от 1.4.21 г.

Въз основа на горните данни е мотивиран извод, че са налице оранжеви светлоотразителни елементи на страничната каната и един светлоотразител в задната част на каруцата.

Изводите на експертизата по отношение на това, че каруцата се е движила възможно най-вдясно по платното за движение, не следва да се обсъждат в настоящето решение, тъй като подобно възражение за съпричиняване не е направено от ответната страна.

Обоснован и законосъобразен е изводът, че в случая е налице нарушение на изискванията на чл. 71 от ЗДвП, които са конкретни и касаят не само наличието на светлоотразителни елементи, но и тяхното разположение. Предвид конкретно установения механизъм на настъпване на ПТП /увреждащият автомобил се движи зад каруцата, в тъмната част на денонощието/ в случая от значение е обстоятелството, че не е спазено изискването отзад да има два червени светлоотразителни елементи, които да са разположени симетрично, както и отзад вляво да има светещо тяло, излъчващо бяла или жълта добре различима светлина. Тези изисквания не са случайни, а са насочени към това ППС да е по-ясно забележимо от останалите участници в движението, както и да очертаят неговите габарити. Въззивният съд намира, че неспазването им следва да се квалифицира като съпричиняване от страна на водача на каруцата, тъй като липсата на описаните светлоотразителни елементи, както и на светещо тяло вляво, излъчващо бяла или жълта добре различима светлина, е намалило в голяма степен възможността на пътуващия отзад водач на автомобил „М.“ да възприеме своевременно каруцата и съответно да предприеме нужните действия за избягване на удара, по този начин са създадени предпоставки за настъпване на инцидент, като нарушението се намира в пряка причинна връзка с настъпилния вредоносен резултат.

Ето защо доводите във въззивната жалба за липса на съпричиняване от страна на пострадалия се преценяват като неоснователни.

При съпоставяне на приноса на всеки един от участниците в произшествието, включително предвид обстоятелството, че водачът на МПС е имал техническа възможност да забележи каруцата, когато е бил на 110 м от нея, въззивният съд намира, че правилно размерът на съпричиняването е определен на 30 %, с който следва да бъде намален и размерът на дължимото обезщетение на основание чл. 51, ал.2 от ЗДвП.

С оглед изложеното въззивният съд намира жалбата за неоснователна в частта ѝ относно размера на присъденото обезщетение, в която същото следва да бъде потвърдено.

По отношение началния момент на лихвата:

С обжалваното решение е присъдена законна лихва върху присъденото обезщетение от датата на уведомяване на ответното дружество - 30.03.2020 г. Прието е, че тази дата е доказана от представената към исковата молба писмена претенция по чл.380 от КЗ до ответното дружество и е видна от щемпела върху молбата с вх. № 99-2600/30.03.2020 г. /л. 19 от първоинстанционното дело.

Жалбоподателят е недоволен от това, че законната лихва е присъдена от 30.03.20 г. вместо от 18.02.20 г., за която се твърди да е датата, от която законната лихва е претендирана.

В исковата си молба обаче ищецът е навел твърдения, че ответното застрахователно дружество е уведомено за настъпилото застрахователно събитие на 30.03.20 г., като именно от тази дата е претендирана законната лихва както според посоченото в обстоятелствената част на исковата молба, така и във формулирания петитум. Няма различни от това твърдения и искания и във допълнителната искова молба.

Т.е. първоинстанционният съд е уважил изцяло искането на ищеца по отношение началната дата на законната лихва и е присъдил такава, считано от 30.03.20 г. При това положение въззивната жалба в тази ѝ част се явява лишена от предмет и следва да бъде оставена без разглеждане, като производството в тази част бъде прекратено.

За разноските:

Предвид този изход на делото жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на застрахователното дружество разноски за втора инстанция. Представени са доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 3100 лв. + 620 лв. ДДС.

Жалбоподателят прави възражение за прекомерност на уговореното адвокатско възнаграждение.

Минималният размер на адвокатското възнаграждение съобразно обжалваемия интерес възлиза на 2155 лв., изчислен по правилото на чл. 7, ал.2, т.3 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения.

Предвид действителната сложност на делото от правна и фактическа страна въззивният съд намира възражението за прекомерност за основателно. На осн. чл. 78, ал.5 от ГПК следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение до размер на 2155 лв. + 20 % ДДС, или общо 2586 лв.

Предвид посоченото ПАС

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 279/11.08.23 г. по т.д. № 1318/21 г. на Окръжен съд Стара Загора , в ЧАСТТА МУ, с която е отхвърлен искът на Б. И. А. ЕГН ***** срещу ЗАД „О.-З.“ АД ЕИК ***** за обезщетение за неимуществени вреди, изразяваща се в претърпени болки и страдания в резултат на претърпяното от него ПТП на 15.02.2020 г., **за разликата над 10 500 лв. до 30 000 лв.**, ведно със законна лихва от 30.03.20 г. до окончателното изплащане,

В необжалваната си част решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА Б. И. А. ЕГН ***** да заплати на ЗАД „О.-З.“ АД ЕИК ***** **2586 лв.- разноски за въззивна инстанция.**

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивната жалба на Б. И. А.

против решение № 279/11.08.23 г. по т.д. № 1318/21 г. на Окръжен съд Стара Загора, в частта й **относно началния момент на присъдената законна лихва** върху обезщетението за неимуществени вреди от ПТП, настъпило на 15.02.2020 г., като

ПРЕКРАТЯВА ПРОИЗВОДСТВОТО по делото в тази му част.

В тази част решението има характер на определение и подлежи на обжалване пред ВКС в едноседмичен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____